U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jiřího Pally, v právní věci žalobce: **O. N.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Trkovským, advokátem se sídlem Mírové náměstí 124, Louny, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2010, č.j. OAM-298/ZA-06-ZA14-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2011, č. j. 28 Az 53/2010 – 45,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele JUDr. Jaroslavu Trkovskému **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2011, č. j. 28 Az 53/2010 – 45, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 8. 2010, č.j. OAM-298/ZA-06-ZA14-2010.

Rozhodnutím správního orgánu nebyla žalobci k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žalobě žalobce uvedl, že v případě jeho návratu do vlasti bude ohrožena jeho osobní svoboda, důstojnost a život, neboť mu v minulosti bylo vyhrožováno příslušníky mafie, a to včetně fyzického napadení. Žalobce poukázal na svůj dlouhodobý pobyt na území České republiky a vyzdvihl skutečnost, že se v roce 2007 oženil a manželce byl udělen v České republice trvalý pobyt. V případě společného návratu nemá v zemi původu

zázemí, tedy možnost bydlení a zaměstnání. Připustil své protiprávní jednání, které skončilo odsouzením, nicméně s ohledem na charakter svého konání (porušení zákazu řízení motorových vozidel) je toho mínění, že nepředstavuje pro Českou republiku opravdové nebezpečí.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný a uvedl, že žalobce nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání politických názorů. Namítané potíže žalobce s mafií byly řešeny v předchozím správním a soudním řízení v neprospěch žalobce. Žalobce nevyhledal ochranu u kompetentních orgánů země původu a nevyužil možnosti vnitřního přesídlení. Důvodem žalobcovy žádosti byla snaha o další legalizaci pobytu na území České republiky poté, kdy jeho zavinění v rovině trestněprávní bylo důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu. Dle krajského soudu se žalovaný rovněž správně vypořádal s námitkou týkající se narušení rodinných vztahů a nebylo namístě uvažovat o udělení humanitárního azylu. Ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany krajský soud poznamenal, že žalobci ve vlasti zjevně nehrozí v případě jeho návratu nebezpečí dle §14a zákona o azylu a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně by se mohlo jednat o čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Z daného článku nevyplývá, že by obsahoval povinnost respektovat volbu manželských párů ohledně země trvalého pobytu rodiny. Manželka žalobce je ukrajinskou státní příslušnicí a tudíž není zásadního důvodu, pro který by v případě žalobcova neúspěchu s legalizací dalšího pobytu na území České republiky nemohli realizovat svůj soukromý a rodinný život na Ukrajině. Po provedeném řízení neshledal krajský soud námitky žalobce důvodné, a žalobu tak s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) zamítl.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s.ř.s. Stěžovatel je přesvědčen, že byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu a důvody, které vedly k jeho zamítnutí, považuje za nepřezkoumatelné. Ve skutkovém odůvodnění si stěžovatel „*dovoluje zcela odkázat na žalobu ze dne 22. 9. 2010 s tím, že obsah této žaloby činí obsahem svých skutkových tvrzení v kasační stížnosti*“.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a vzhledem k jejímu obsahu dále odkázal na vyjádření k žalobě.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud zkoumal nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je

dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatel v kusé kasační stížnosti výslovně uvedl, že ohledně skutkových tvrzení plně odkazuje na svou žalobu. Zároveň však vznáší i námitku vůči hodnocení věci krajským soudem, a to ve smyslu nepřezkoumatelnosti důvodů zaujatých soudem. K takto formulovaným kasačním námitkám se Nejvyšší správní soud již vyslovil například v rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005 – 79 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), kde konstatoval, že „*zpravidla je třeba, aby důvody kasační stížnosti jak jednu z jejích náležitostí (§ 106 odst. 1 věta první s. ř. s.) stěžovatel uvedl přímo v textu kasační stížnosti, neboť v opačném případě by hrozilo, že tyto důvody nebudou uvedeny dostatečně jednoznačně, určitě a srozumitelně. Pokud však stěžovatel v kasační stížnosti odkáže na konkrétní, ve vztahu k jeho věci jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, kterou vyslovil v předchozím řízení soudním či správním, a pokud tato argumentace nevyžaduje pro účely kasační stížnosti žádné další konkretizace, modifikace či upřesnění, lze ji zásadně považovat za součást důvodů kasační stížnosti, jak je má na mysli § 106 odst. 1 s. ř. s.*“ Z uvedeného judikátu se tedy podává, že (pouze) za jistých podmínek lze odkaz na skutkovou či právní argumentaci v žalobě akceptovat jako součást důvodů kasační stížnosti. Jednou z těchto podmínek je, aby byl v textu kasační stížnosti učiněn konkrétní odkaz na jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci. Již tato primární podmínka v nyní projednávané věci naplněna není, neboť odkaz stěžovatele na žalobu je zcela obecný a neváže se k jakémukoli konkrétnímu tvrzení. Z toho důvodu nemohl Nejvyšší správní soud odkaz stěžovatele na skutková a právní tvrzení v žalobě akceptovat za součást důvodů kasační stížnosti a zabýval se tak jen těmi důvody, které byly výslovně vymezeny přímo v textu kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tak mohl posoudit pouze námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů pro nedostatek důvodů se již Nejvyšší správní soud zabýval v celé řadě svých rozhodnutí. Např. v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz vyplývá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, pokud z jeho odůvodnění „není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného

hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě a proč soud subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy". Nepřezkoumatelnost je také dána, „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek" (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz), a rovněž tehdy, „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá" (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k citovaným závěrům není důvodná tvrzená nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť jeho odůvodnění splňuje výše citované požadavky. Jsou v něm uvedeny skutkové a právní důvody se srozumitelnou, logickou a racionální argumentací. V odůvodnění se krajský soud vypořádal s námitkami stěžovatele dostatečně podrobně a konkrétně. Nejvyšší správní soud tak neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost stěžovatele podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese podle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu